

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 265)

Mar (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 85)

28. புவநாத்வா ஸ விஜ்ஞேயோ ஹு அசுத்தோ மலபங்கில:
ப்ரக்ரீடயந்தி மந்த்ராஸ்தே சாச்வத்ராகபரம் நரம்
29. தத் தத் போகேந்த்ர ஜாலாநி தர்சயந்தோ விமோஹிதம்
குருணா ஸதயம் ஸம்யக் வீக்ஷிதம் கருணாத்ருசா
30. உத்தாரயந்தி வைராக்யம் ஜநயந்த: பதே பதே
தத: சுத்தமயாந் மார்காந் ப்ராப்யந்த: சநை: சநை:
31. சப்தப்ரஹ்மணி நிஷ்ணாதம் ப்ராப்யேயு: பராம் ஸ்ரீயம்
ஏவம் விதா மஹாத்மானோ மந்த்ரா: பரமபாவநா:

பொருள் - புவநத்தின் ஸ்ருஷ்டி தொடக்கமாக உள்ள பல்வேறு நிலைகள் அசுத்தமாகவும், மலங்கள் (தோஷங்கள்) நிறைந்ததாகவுமே உள்ளன. அந்த நிலைகளில், பல்வேறு விருப்பங்களைப் பெற்றுத் தரவல்ல மந்த்ரங்கள், எளிதில் உணர்ச்சிவசப்படக்கூடிய மனிதர்களை இந்த லோகத்தின் லீலைகளில் ஈடுபடுத்துகின்றன. அந்தந்த இன்பங்களால் வசீகரிக்கப்பட்ட மனிதர்கள், அவற்றில் மயங்கியபடியே உள்ளனர். ஆனால் சரியான தருணத்தில் ஒரு ஆசார்யனை அண்டும்போது அவர் தன்னுடைய அந்த சிஷ்யனைக் கருணையுடன் நோக்கும்போது, அந்த மந்த்ரங்கள் அந்த மனிதனுக்குத் தகுந்த வைராக்யத்தை உண்டாக்கி, அவனை மேலே தகுந்த பாதைக்கு உயர்த்துகின்றன. அதிலிருந்து அவை அவனை சுத்தமான மார்க்கத்தில் கொண்டு சென்று, ஸப்தப்ரஹ்ம ஞானத்தை உண்டாக்குகின்றன. அதனைத் தொடர்ந்து அவனை “ஸ்ரீ” என்பதற்கு

இட்டுச் செல்கின்றன. ஆக மந்த்ரங்கள் தாங்களாகவே ஒருவனைத் தூய்மைப்படுத்தவல்ல தன்மையைக் கொண்டுள்ளன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 265)

1-3-15 த்ருதேச்ச மஹிம்ந: அஸ்ய அஸ்மிந் உபலப்தே:

பொருள் - ப்ரஹ்மத்தின் மகிமையால், அனைத்தையும் தாங்கி நிற்கின்ற மேன்மையானது தஹராகாசத்தில் காணப்படுவதால் (இது ப்ரஹ்மமே ஆகும்).

ஸித்தாந்தம் - சாந். (8-4-1) - அத ய ஆத்மா - ஆக எந்த ஆத்மா - என்று தொடங்கும் பகுதி மூலம், இப்போது கூறப்பட்டபடி உள்ளதான தஹராகாசமானது உரைக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, சாந். (8-4-1) - ஸ ஸேதுர் வித்ருதிரேஷாம் போகாநாம் ஸம்பேதாய - (இந்த ஆத்மா) இந்த உலகங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்துவிடாமல் இருப்பதற்காக, அணை போன்று பிரித்துத் தாங்கி நிற்கிறது - என்று கூறியது; இதன் மூலம், ஜகத்தைத் தாங்கி நிற்பது குறித்துக் கூறுவதால், தஹராகாசமானது ப்ரஹ்மமே ஆகிறது. ஜகத்தைத் தாங்கி நிற்பது என்பது, பரப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய மஹிமையாகும்; இதனை ப்ரு. (4-4-22) - ஏஷ ஸர்வேச்வர ஏஷ பூதாதிபதிரேஷ பூதபால ஏஷ ஸேதுர் விதரண ஏஷாம் லோகநாம் ஸம்பேதாய - இவனே ஸர்வேச்வரன், இவனே அனைத்து பூதங்களுக்கும் அதிபதி, இவனே அனைத்து உயிர்களையும் காப்பவன், இந்த லோகங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலக்காமல் இருக்க இவனே அணையாக நின்று தாங்குகிறான் - என்றும், ப்ரு. (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ஸூர்யசந்தரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டந் கார்க்கி - கார்க்கி! அழியாத இந்த வஸ்துவின் கட்டளைக்கு ஏற்பவே சூரியனும் சந்திரனும் நிற்கின்றன - என்றும் உள்ள வரிகளில் காணலாம். இவ்விதம் அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பதாகிய மஹிமையானது, ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ளது; அதே மஹிமையானது

தஹராகாசத்திடமும் காணப்படுகிறது. ஆகவே தஹராகாசம் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

1-3-16 ப்ரஸித்தேச்ச

பொருள் - இது அனைவரும் அறிந்தது என்பதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - தை. (2-7) - கோ ஹி ஏவ அந்யாத்க: ப்ராண்யாத் | யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் - இந்த ஆகாசம் (ப்ரஹ்மம்) ஆனந்தமயனாக இல்லையென்றால், யாரால் மூச்சுவிட இயலும், யாரால் வாழ இயலும் - என்றும், சாந். (1-9-1) - ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாத் ஏவ ஸமுத்பத்யந்தே - அனைத்து பூதங்களும், ஆகாசத்திலிருந்தே (ப்ரஹ்மம்) உற்பத்தி ஆகின்றன - என்றும் உள்ள வரிகளின் மூலம், ஆகாசம் என்ற பதமானது பரபரஹ்மத்தையே குறிக்கிறது என்பது பிரசித்தமாகும். அதாவது, ஆகாசம் என்ற பதமானது, "பாபங்கள் அற்ற தன்மை" போன்ற குணங்களுடன் கூறப்படும்போது, அந்தப் பதமானது, பொதுவாக, பூத ஆகாசத்தைக் குறிக்கிறது என்பதைக் காட்டிலும், ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கிறது என்ற கருத்தே வலிமையானதாகும். இதுவரை, ஆகாசம் என்ற பதமானது, பூத ஆகாசத்தையே குறிக்கிறது என்ற வாதம் தள்ளப்பட்டது. அடுத்து, தஹராகாசம் என்பது ஜீவனாக இருக்கலாமோ என்ற சந்தேகத்தை நீக்கும்விதமாக அடுத்த ஸூத்ரத்தைக் கூறுகிறார்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 265)

ப்ரபத்தி தவிர வேறு எந்த உபாயத்திலும் ஈடுபடுதல் கூடாது என்பதை
“ஏக” என்பது உணர்த்துகிறது

மூலம் – அபேக்ஷித பலத்துக்கு உபாயமாக விதித்த ஸாதநாந்தரங்களை இடையிட வேண்டாதபடி ப்ரபத்திக்கு அநந்தரம் பரஸ்வீகாரம் பண்ணின சரண்யன் தனித்து நிற்கும் நிலையைப் பற்ற ஏக சப்தம் என்றும் சொல்லுவர்கள். அது எங்ஙனையென்னில், ப்ரபத்தியும் பண்ணி அநந்தரம் அதடியாக உபாஸநாதிகளும் அநுஷ்டித்தால் ப்ரபாயமாகக் கடவனான சரண்யன், அகிஞ்சநனாய் விளம்ப சுகமனல்லாத இவன்றிறத்தில் ப்ரபத்திக்கும் தனக்கும் நடுவே நிற்பதொரு சுகை சுகமத்தாதே, இவன் சுகையைத் தன் குணங்களின் மேலே ஏறிட்டு, “சரண்யன் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாந யோக விவரஜிதா: தே அபி ம்ருத்யுபதிக்ரமய யாந்தி தத்வைஷ்ணவம் பதம்”, “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, குணவிசிஷ்டனான தானே, நிரபேக்ஷ பலப்ரதனாய் நிற்கும் நிலையை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, சரணமாக அடையென்று இங்கு சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் – சேதநன் ஒருவன் விரும்பிய பலனைப் பெறுவதற்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்ட மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் எதிர்பார்க்க வேண்டாதவிதத்தில், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர், அந்தச் சேதநனுடைய அனைத்து பொறுப்புகளையும் தானே ஏற்றுக்கொண்டவனும், அந்தச் சேதநன் சரணம் புகுந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் தனித்து நிற்கும் நிலையையே “ஏக” என்னும் சொல் உணர்த்துவதாகச் சிலர் உரைப்பர். எப்படி என்றால், மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் கைக்கொள்ளும்

சக்தியின்றி, விரைவாகப் பலனைப் பெறுவதற்காக ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட சேதநன் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன், தனக்கும் ப்ரபத்திக்கும் இடையே அந்தச் சேதநனுக்கு வேறு ஒரு உபாயம் என்னும் சுமையை அளிக்காமல், அந்தச் சுமையைத் தன் மீது ஏற்றுக் கொண்டு, ப்ரஹ்மபுராணம் - சரண்யன் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாந யோக விவர்ஜிதா: தே அபி ம்ருத்யுபதிக்ரம்ய யாந்தி தத் வைஷ்ணவம் பதம் - யார் பக்தியோகத்தைக் கைக்கொள்ள சக்தியற்றவர்களாக உன்னையே உபாயம் என்று அடைகிறார்களோ அவர்கள், ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து, உன்னுடைய இடமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைகிறார்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து குணங்களிலும் சிறப்புற்று இருக்கும் தானே, அந்த மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் நின்று, அவற்றுக்கான பலனை அளிக்கிறான் என்பதையே “ஏக” என்பது உணர்த்துவதாகக் கொண்டு, “சரணம் அடைவாயாக” என்று கூறப்பட்டதாகக் கருத்து.

ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக உள்ளவற்றை அல்லாமல் வேறு எதனையும் அங்கமாக எதிர்பாராமை என்பதை “ஏக” சப்தம் கூறுகிறது

மூலம் - இப்படியே பரிபூர்ணனான தன்னைப் ப்ரபத்தி பண்ணும்போது ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளையொழிய வேறொரு பரிகரத்தை இதிலே வித்யாந்தரத்திற் போலே சொருகிக் கொண்டு, அதுவும் ப்ரஸாதமான உபாயகோடியிலே நிற்கிறதென்னும் நினைவைக் கழிக்கக்காக, ஏக சப்தமென்றும் சொல்லுவர்கள். “ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளாலே அநுஷ்டிக்கும் கர்த்தவ்யாந்தரங்களுமெல்லாம் ப்ரபத்திக்குத் துணையல்ல. இப் ப்ரபத்தியாலே வசீக்ருதனாய்ப் பலம் தரவிருக்கிற நானொருவனுமே இசுஷணிகோபாயத்துக்குப் ப்ரதீபுவாய் நின்றேன். இப் ப்ரபத்தி பலத்தைப் பற்ற வேறொரு தேவை செய்யவேண்டா. அத்தேவையைத் துணையாகக் கொண்டு உன்னை நான் ரக்ஷிக்கப் புகுகிறேன்” என்று தாத்தர்யம். இத்தால் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி விசிஷ்ட ப்ரபத்தியொழியப் ப்ரபத்தி பரிகரம் என்று பேரிட்டுத் தனக்கு வேறொரு ஸஹகாரி காரணத்தைக் கூட்ட வேண்டாவென்று சொல்லிற்றாயிற்று. “யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம்” என்றும், “ப்ரபத்தி வாசைவ நிர்ஶ்டிதம் வ்ருணே” என்றும்

சொல்லுகிறபடியே, பூர்ண ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதமான தெளிவு இல்லாவிடிலும், யதாகதஞ்சிதநுஷ்டாநத்தாலே கார்யம் செய்கிற இவ்வுபாயத்துக்கு வேறொரு பரிகரத்தைத் தேடப் ப்ரஸங்கமில்லையிறே.

விளக்கம் – அனைத்துவிதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள அவனிடம் ப்ரபத்தி செய்யும்போது, அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல் மற்றும் விருப்பம் அல்லாதவற்றைத் தவிர்த்தல் ஆகிய இரண்டு மட்டுமே அவசியம் ஆகும்; ஆகவே வித்யைகளுக்கு மற்ற அங்கங்கள் தேவைப்படுவது போன்று, அவனை மகிழ்விப்பதற்காக ப்ரபத்தியில் மற்ற அங்கங்கள் எதனையும் சேர்த்தல் கூடாது; இவற்றை உணர்த்துவதே “ஏக” என்பதாகும் என்று சிலர் கூறுவர். இங்கு பகவானுடைய திருவுள்ளமானது, “என்னுடைய ஆணைகளாக உள்ளவை அல்லது என்னால் ஏற்கப்படுபவை என்றுள்ள எந்த ஒரு கர்மமும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக இருப்பதில்லை. ப்ரபத்தியால் வசீகரிக்கப்பட்டு பலன் அளிக்கக்கூடிய நான் மட்டுமே இத்தகைய ப்ரபத்திக்கு ஜாமீனாக உள்ளேன். ப்ரபத்தியின் பலனைப் பெறுவதற்கு வேறு எந்தவொரு தேவையும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட எந்த ஒரு துணையையும் கொண்டு நான் உன்னைக் காப்பதில்லை”, என்பதே ஆகும். ஆகவே இதன் மூலம், பகவானுக்கு விருப்பமானவற்றை மட்டுமே செய்தல் என்பது போன்ற சிறப்பானவை தவிர “ப்ரபத்திக்கான அங்கம்” என்று எந்த ஒன்றும் ப்ரபத்திக்குத் துணையாகச் சேர்க்க வேண்டியதில்லை என்று கூறப்பட்டது. சரணாகதி கத்யம் - யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம் - ஏதோ ஒருவிதத்தில் த்வயமந்த்ரத்தைக் கூறியபடி உள்ள நீ - என்றும், வரதராஜ ஸ்தவம் (92) - ப்ரபத்தி வாசைவ நிர்ஷித்யம் வருணே - ப்ரபத்தியைக் கூறும் சொல்லால் உன்னைக் காண - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரிபூர்ணமான ப்ரபத்திக்குத் தேவையான தெளிவு ஒருவனிடம் இல்லையென்றாலும், தன்னால் இயன்ற அளவில் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டாலே போதுமானது. ஆகவே ப்ரபத்திக்கு வேறு எந்த அங்கத்தின் துணையையும் தேடவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கருத்து.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 85)

210. த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே.

அவதாரிகை - சரமப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியின் த்வயார்த்தப்ரதிபாதகத்வம் விஸ்தரேணோபபாதிக்க வேண்டுகையாலும், தத் விஷயமாகத் தம்முடைய திருத்தமையனார் பிள்ளை ஒரு ப்ரபந்தம் முன்பேயிட்டருளுகையாலும், அதிலே தர்சிப்பித்து விடக்கடவோமென்று (த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி யென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே) என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக உள்ள ப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியானது த்வய மந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்துகிறது என்பதை விரிவாக எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்பதாலும், அது விஷயமாகத் தன்னுடைய திருத்தமையனாராகிய ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் ஒரு ப்ரபந்தத்தை முன்பே அருளிச்செய்துள்ளதாலும், “அதனையே இங்கு காண்பித்து நிற்போம்”, என்று திருவுள்ளம் கொண்டு, அதனை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, திருவாய்மொழி பத்துப்பத்தாலும், ச்ரிய:பதித்வம் முதலாக கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி பர்யந்தமாக த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிதமான பத்தர்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, த்வயார்த்தமாய்க் கொண்டு தீர்க்க சரணாகதியாயிருக்கு மென்று சொல்லப்பட்டது, பிள்ளையருளிச் செய்த ஸாரஸங்க்ரஹமாகிற ப்ரபந்தத்திலே யென்கை.

விளக்கம் - (த்வயார்த்தம் தீர்க்க சரணாகதி என்றது) - திருவாய்மொழியில் உள்ள பத்து பத்துக்களால், த்வய மந்த்ரத்தில் வெளிப்படுவதாகிய மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக இருத்தல் தொடங்கி, தன்னைத் தனது அடியார்கள் வந்து அடைவதற்கு அவர்களுக்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகளை நீக்குதல் முடிய உள்ள பத்துக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதால், திருவாய்மொழியை த்வய மந்திரத்தின் பொருளாகவே கொண்டு, தீர்க்க சரணாகதியாக இருக்கும் என்று, (ஸாரஹங்க்ரஹத்திலே) - ஸாரஸங்க்ரஹம் என்ற ப்ரபந்தத்தில் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - அந்த ப்ரபந்தமாவதுதானேதென்னில். “அகில ஜதத்திதாநுசாஸந பரமான வேதத்திலும் வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த சாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய், ஸர்வேச்வர ஸர்வஸ்வமாய், நம் ஆசார்யர்களுக்கு ஆபத்தநமாயிருந்துள்ள அர்த்த த்வயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயம், பத்தர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அதாகிறது – ச்ரிய:பதித்வமும், நாராயணத்வமும், நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளமும், அதினுடைய ப்ராபகத்வமும், தத் கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸ்ரம்பமும், லக்ஷ்மீ தத் வல்லபருடைய நிகிலாத்ம கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான நித்யஸம்பந்தமும், கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதையும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், நித்ய கைங்கர்யமும், கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணமுமாகிற அர்த்த விசேஷங்கள்; ஈத்ருசார்த்த விசேஷ ப்ரகாசகமான மந்த்ர விசேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய் பௌருஷேயோபநிஷத்தாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் இப்பத்தர்த்தத்தையும் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சேர்த்தநுஸந்தித்துப் போருவர்கள்.

விளக்கம் - அந்த ப்ரபந்தம் எது? (அடுத்து வருகின்ற பல வரிகளில் ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் கூறப்பட்டவற்றுக்கான வ்யாக்யானத்தைச் செய்கிறார்) அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஏற்றதான தன்மைகளை மட்டுமே உரைக்கின்ற

வேதங்கள் மற்றும் அந்த வேதங்களில் கூறப்பட்டவற்றை விரிவாக உரைப்பவையாக உள்ள ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்கள் என்பதான அனைத்துவிதமான சாஸ்த்ரங்களிலும் வெளிப்படுவதாக உள்ளதும், ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்துவிதமான உடைமையாக உள்ளதும், நம்முடைய ஆசார்யர்களுக்கு ஆபத்தனமாக உள்ள இரண்டு அர்த்தத்தை உரைப்பதால் “த்வயம்” என்ற பெயர் கொண்டதும் - இப்படியாக உள்ள இரண்டு வரிகள் கொண்ட மந்த்ரமானது, பத்து அர்த்தங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது. அவையாவன - (1) மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக இருத்தல், (2) நாராயணத் தன்மை கொண்டிருத்தல், (3) அனைத்து லோகங்களும் சரணம் என்று புகத்தக்க இடமாக உள்ள நாராயணனுடைய இரண்டு திருவடித்தாமரைகள், (4) அத்தகைய திருவடிகளே உபாயமாக இருத்தல், (5) அந்தத் திருவடிகள் இரண்டையும் பற்றி நிற்கின்ற ஆத்மாவின் ப்ரார்த்தனையை உள்ளடக்கிய துணிவு, (6) அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஏற்றதான கைங்கர்யத்தை அளிக்கும்விதமாக மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் அவளுடைய நாதன் ஆகிய இருவருக்கும், ஆத்மாக்களுக்கும் இடையே உள்ள நித்யமான ஸம்பந்தம், (7) கைங்கர்யத்தை ஏற்பவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய எல்லையற்ற இனிமை, (8) அனைத்திற்கும் எஜமானனாக இருத்தல், (9) நித்யமான கைங்கர்யம் மற்றும் (10) கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் நீக்குதல் என்பவை ஆகும். இப்படியாக ஆழ்பொருள் குறித்து தெளிவாக விளக்குகின்றதும், மந்த்ரங்களில் சிறப்பாக உள்ளதும் ஆகிய த்வய மந்த்ரத்தின் விவரண வடிவமாகவும், ஒருவரால் செய்யப்பட்ட உபநிஷத் என்பதாக உள்ளதும் ஆகிய திருவாய்மொழியில், பத்து பத்துக்கள் மூலம், இந்தப் பத்து சிறப்பான அர்த்தங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன என்று நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் சேர்த்து அனுபவித்தபடி இருப்பார்கள். அவையாவன:

வ்யாக்யானம் - அதில் முதல் பத்தால், “மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள்” என்றும், “மலரான் மைந்தன்” என்றும், “திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றும், “திருவின் மணாளன்” என்றும், “பூமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றும், “மைந்தனை மலரான் மணவாளனை” என்றும் ச்ரிய:பதித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. இரண்டாம் பத்தால், “எம்பெருமான் நாரணற்கு” என்றும், “எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே” என்றும், “நாரணன் முழுவேமுலகுக்கும் நாதன்” என்றும்

நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. மூன்றாம் பத்தால் “நாண்மலராமடித் தாமரை” என்றும், “அங்கதிரடியன்” என்றும், “அவன் பாத பங்கயம்” என்றும், “அன்று தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல்” என்றும், “மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான்” என்றும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்த யுகளம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் – முதல் பத்தில், திருவாய்மொழி (1-3-1) - மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள் – என்றும், (1-5-9) - மலரார் மைந்தன் – என்றும், (1-6-9) - திருமகளார் தனிக்கேள்வன் - என்றும், (1-9-1) - திருவின் மணாளன் - என்றும், (1-9-3) - பூமகளார் தனிக்கேள்வன் - என்றும், (1-10-4) - மைந்தனை மலரார் மணவாளனை - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது. இரண்டாம் பத்தில் உள்ள, (2-1-7) - எம்பெருமான் நாரணற்கு - என்றும், (2-7-1) - எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே - என்றும், (2-7-2) - நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன் – என்றும் உள்ள (3-3-9) - நாண்மலராமடித் தாமரை - என்றும், (3-4-3) – அங்கதிரடியன் - என்றும், (3-6-4) - அவன் பாத பங்கயம் - என்றும், (3-6-10) - அன்று தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல் - என்றும், (3-8-1) - மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியான் – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம் அனைத்து லோகங்களும் சரணம் என்று புகுவதற்கு ஏற்ப இடமாக உள்ள நாராயணனின் இரண்டு திருவடிகளும் கூறப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - நாலாம் பத்தால், “இலங்கை நகர் அம்பெரியுய்த்தவர்” என்றும், “வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை” என்றும், “தொல்வினை தீர்” என்றும், “வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே” என்றும், “மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக” என்றும், “பிறந்தும் செற்றும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்” என்றும், “நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழிய” என்றும், “வேட்கையெல்லாம் விடுத்து - கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை” என்றும், “அஃதேய்யப் புகுமாறு” என்றும், “உய்வுபாயம் மற்றின்மை தேறி” என்றும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தீஷ்ட ப்ராப்திகரத்வ லக்ஷணமான ப்ராபகத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - நான்காம் பத்தில் (4-2-8) - இலங்கை நகர் அம்பெரியுய்த்தவர் -என்றும், (4-4-11) - வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை - என்றும், (4-4-11) - தொல்வினை தீர - என்றும், (4-5-2) - வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வியன் ஞாலத்து வீயவே - என்றும், (4-5-4) - மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக - என்றும், (4-7-7) - பிறந்தும் செற்றும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன் - என்றும், (4-9-7) - நோயே மூப்பிறப் பிறப்புப் பிணியே யென்றிவை யொழிய - என்றும், (4-9-9) - வேட்கையெல்லாம் விடுத்து கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை - என்றும், (4-1-11) - அஃதேயுய்யப் புகுமாறு - என்றும், (4-3-11) - உய்வுபாயம் மற்றின்மை தேறி - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், விருப்பம் இல்லாத அனைத்தையும் விலக்கி, விருப்பமானவற்றை அடைதல் என்பதைச் செய்யும் தன்மை கொண்ட உபாயத்தன்மை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அஞ்சாம்பத்தால் “தமியேனுக்கருளாய்” என்றும், “ஆரெனக்கு நிற்பாதமே சரணாக” என்றும், “உன்னாலல்லால்” என்றும், “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட” என்றும், “நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும், “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய்” என்றும் தத் கோசரமாய் சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விஸ்ரம்பம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - ஐந்தாம் பத்தில் (5-7-2) - தமியேனுக்கருளாய் - என்றும், (5-7-10) - ஆரெனக்கு நிற்பாதமே சரணாக - என்றும், (5-8-3) - உன்னாலல்லால் - என்றும், (5-8-11) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட - என்றும், (5-9-11) - நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்றும், (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேக சிந்தையனாய் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், உபாயத்தை குறித்து உள்ள சேதநனுடைய ப்ரார்த்தனை என்பதான துணிவு கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஆறாம் பத்தால் “திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்திருந்து” என்றும், “அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே” என்றும், “ஓசிந்த ஒண்மலரான் கொழுநன்” என்றும், “என் திருமார்வற்கு” என்றும், “கோலத் திருமாமகனோடுன்னை” என்றும்

கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தத் வல்லபர்களுடைய நித்ய ஸம்பந்தம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் – ஆறாம் பத்தில் (6-5-8) - திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்திருந்து - என்றும், (6-5-11) - அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே - என்றும், (6-7-8) - ஓசிந்த ஒண்மலராள் கொழுநன் - என்றும், (6-8-10) - என் திருமார்வற்கு - என்றும், (6-9-3) - கோலத் திருமாமகளோடுன்னை - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கைங்கர்யத்தை அளிப்பதற்கு ஏற்றதான மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் அவளுடைய நாதன் ஆகியவர்களுடைய நித்யமான ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டது .

வ்யாக்யானம் – ஏழாம் பத்தால் “கன்னலேயமுதே” என்றும், “கொடியேன் பருகின்னமுதே” என்றும், “அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே” என்றும், “திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ” என்றும், “இவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க” என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியான வீச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதை ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - ஏழாம் பத்தில் (7-1-2) – கன்னலேயமுதே - என்றும், (7-1-7) - கொடியேன் பருகின்னமுதே - என்றும், (7-2-5) - அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே - என்றும், (7-9-9) - திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ - என்றும், (7-10-1) - இவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கைங்கர்யத்தை ஏற்பவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய எல்லையற்ற இனிமை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – எட்டாம் பத்தால் “அடியனேன் பெரியவம்மானே” என்றும், “விண்ணவர்கோன் தங்கள் கோனை” என்றும், “அமர்ந்த நாதனை” என்றும், “மூவுலகாளி” என்றும், “நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்” என்றும் ஸர்வஸ்வாமித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - எட்டாம் பத்தில் (8-1-3) - அடியனேன் பெரியவம்மானே - என்றும், (8-2-2) - விண்ணவர்கோன் தங்கள் கோனை - என்றும், (8-4-10) - அமர்ந்த நாதனை -

என்றும், (8-9-5) – மூவுலகாளி - என்றும், (8-9-11) - நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன் - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – ஒன்பதாம் பத்தால் “பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து” என்றும், “நின் தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல்” என்றும், “தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து” என்றும், “கொடுவினையேனும் பிடிக்க” என்றும், “உறுவதிதுவென் றுனக்காட்பட்டு” என்றும், “ஆட்கொள்வானொத்து” என்றும், “நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப் புகுந்தேன்” என்றும் நித்ய கைங்கர்யம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - ஒன்பதாம் பத்தில் (9-2-1) - பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து - என்றும், (9-2-2) - நின் தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல் - என்றும், (9-2-3) - தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து - என்றும், (9-2-10) - கொடுவினையேனும் பிடிக்க - என்றும், (9-4-4) - உறுவதிதுவென் றுனக்காட்பட்டு -என்றும், (9-6-7) – ஆட்கொள்வானொத்து - என்றும், (9-8-4) - நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப் புகுந்தேன் – என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், நித்யமான கைங்கர்யம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - பத்தாம் பத்தால் “துயர் கெடும் கடிது” என்றும், “கெடுமிடராய” என்றும், “எழுமையுமேதம் சாரா” என்றும், “தீரும் நோய் வினைகளெல்லாம்” என்றும், “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்றும், “உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும் எம் பெண்மையாற்றோம்” என்றும், “பிணியொன்றும் சாரா பிறவி கெடுத்தாளும்” என்றும், “பிறவித்துயர் கடிந்தோம்” என்றும், “விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்” என்றும், “அமரா வினைகளே” என்றும், “கடுநரகம் புகலொழித்த” என்றும், “பிறவி கொடுத்தேன்” என்றும், “தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்” என்றும், “அந்திதொழுஞ் சொல்லு” என்றும், “அவாவற்று வீடு பெற்ற” என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

விளக்கம் - பத்தாம் பத்தில் (10-1-8) - துயர் கெடும் கடிது - என்றும், (10-2-1) - கெடுமிடராய - என்றும், (10-2-2) - எழுமையுமேதம் சாரா - என்றும், (10-2-3) - தீரும் நோய் வினைகளெல்லாம் - என்றும், (10-2-5) - இப்பிறப்பறுக்கும் - என்றும், (10-3-9) - உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும் எம் பெண்மையாற்றோம் - என்றும், (10-4-7) - பிணியொன்றும் சாரா பிறவி கெடுத்தாரும் - என்றும், (10-4-3) - பிறவித்துயர் கடிந்தோம் - என்றும், (10-4-9) - விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம் - என்றும், (10-5-9) - அமரா வினைகளே - என்றும், (10-6-11) - கடுநரகம் புகலொழித்த - என்றும், (10-8-3) - பிறவி கொடுத்தேன் - என்றும், (10-8-5) - தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான் - என்றும், (10-8-7) - அந்திதொழுஞ் சொல்லு - என்றும், (10-10-11) - அவாவற்று வீடு பெற்ற - என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் மூலம், கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தும் அடியுடன் நீங்குதல் குறித்து உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ச்ரிய:பதித்வ ப்ரமுகங்களாய் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹண பர்யந்தங்களாயிருந்துள்ள உபாதேயார்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயமும் திருவாய்மொழியும் பகவச்சரணார்த்திகளாய் அநந்யோபாயராயிருக்கு மதிகாரிகளுக்கு, காலசேஷப ஹேதுவாகவும், போக ஹேதுவாகவும், ஈச்வர ப்ரீதி ஹேதுவாகவும், யாவச்சரீரபாதமநுஸந்தேயம்” என்றருளிச் செய்த இப்ரபந்தமென்கை. இப்படி திருவாய்மொழியினுடைய த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வத்தை விசதமாக ஆசார்யர்களருளிச் செய்து வைக்கையாலே, ஸ்வப்ரபந்தத்தில் வக்தவ்யாம்சத்தை தத் ப்ரபந் தத்திலே தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - இப்படியாக மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக இருத்தல் என்பது தொடங்கி, கைங்கர்யத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தும் அடியுடன் அழிந்த நிலை முடிய உள்ளதான, ஏற்கத்தக்க பல அர்த்தங்களை உரைப்பதாக உள்ள இரண்டு வாக்கியங்களான த்வயமந்த்ரமும் திருவாய்மொழியும், பகவானுடைய திருவடிகளை மட்டுமே விரும்புவர்களாகவும், மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் நாடாதவர்களாகவும் உள்ள அதிகாரிகளுக்கு பொழுதைக் கழிப்பதற்காகவும், இன்பத்திற்குக் காரணமாகவும், ஈச்வரனுடைய மகிழ்வைப்

பெற்றுத்தரவல்லதாகவும், இந்த சரீரம் உள்ளவரை எண்ணியபடி உள்ளதாகவும் இருப்பவை ஆகும் என்று ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் திருவாய்மொழியானது த்வயமந்தரத்தின் ஆழ்பொருளை உரைக்கிறது என்று தெளிவாக நம்முடைய பூர்வர்கள் அருளிச்செய்தனர். ஆகவே இங்கு தமது இந்த ப்ரபந்தத்தில் கூறவேண்டிய விஷயத்தை, ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யாருடைய ப்ரபந்தத்தில் உள்ளவை மூலமாகவே காண்பித்தார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 230)

3-8-6 செவிகளாலார நின் கீர்த்திக் கனியென்னும்

கவிகளே காலப்பண் தேனுறைப் பத்துற்றுப்

புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ் சக்கரத்துன்னையே

அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனதாவியே

பொருள் - உன்னைக் காண்பதில் உள்ள தாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ள எனது ப்ராணன், உன்னுடைய கீர்த்தியின் ரூபமாகவே உள்ள கவிகளை, அந்தந்த காலங்களில் ஏற்றபடி வருகின்ற பண்கள் என்ற தேனில் நன்றாகக் கலந்து, அவற்றைக் காதுகள் மூலம் அனுபவிப்பதற்காக, இந்தப் பூமியின் மீது அழகான பெரிய சக்கரத்தைக் கொண்ட உன்னை, இடைவிடாமல் விரும்பியபடி உள்ளது.

அவதாரிகை - என்னுடைய ப்ராணனானது உன்னுடைய கீர்த்தியைத் தன் செவியாலே கேட்க ஆசைப்படா நின்றது என்கிறார். கன்னமிட்டுக் கொண்டும் கேட்க வேண்டும்படியிறே பகவத் கீர்த்தி இருப்பது.

விளக்கம் - என்னுடைய ப்ராணன், உனது கீர்த்தியை, தனது செவிகள் மூலம் கேட்பதற்கு விருப்பம் கொண்டபடி உள்ளது என்கிறார். ஆனால் ப்ராணனுக்குக் காதுகள் உண்டோ என்றால், காதுகளிடம் அந்தச் செயலைக் களவாடிச் செய்கிறது

என்கிறார்; அதாவது, பகவத் கீர்த்தியின் மகிமையானது களவாடும் அளவிற்குச் செய்யவைக்கும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (செவிகளால் ஆர) செவிகள் வயிறு நிறையும்படியாக. (நின் கீர்த்திக் கனியென்றும் கவிகளே) கீர்த்தி ரூபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகள். கவி, கனி போலிருக்கையன்றிக்கே, கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிசயத்தாலே. (காலம் இத்யாதி) செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் நல்ல பழங்களைத் தேனிலே தோய்த்து புஜிக்குமாபோலே, உன் கீர்த்தியாகிற கனிகளைக் காலங்களுக்கு அடைத்த பண்ணாகிற தேனிலே, அத்தேன் மிஞ்சும்படி கலந்து. (துற்று) அநுபவித்து. அது பரமபதத்தே போய்ப் பொறுவதொன்றன்றோ? என்ன, (புவியின் மேல்) எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவொண்ணாது, பசித்தவிடத்தே சோறிட வேணும். (பொன்னெடும் சக்கரம் இத்யாதி) தேசம் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவேயாக வேணும். “தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர”. ஸ்ப்ருஹணீயமாய் போக்யதை எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னையே. (அவிவின்றி ஆதரிக்கும்) விச்சேதமில்லாதபடி ஆதரியா நின்றது. துர்லபம் என்று பாராதே, கிடைக்கும் விஷயத்திற் போலே சாபலம் பண்ணாநின்றது. (எனது ஆவியே) “தன்னடையே வரப்பெற வேணுங் காண்” என்றால் அது கேளாது. “அவனருள் பெறுமளவில் நில்லாது” என்னும்படியான ஆவி.

விளக்கம் - (செவிகளால் ஆர) - செவிகளுடைய வயிறு நிரம்பும்விதமாக. (நின் கீர்த்திக் கனியென்றும் கவிகளே) - புகழ்வதையே வடிவமாகக் கொண்ட அல்லது கீர்த்தி ரூபத்தில் உள்ள கனி போன்று காணப்படும் கவிகள். பொதுவாக கவிதை ஒன்றையே, கனி போன்று உள்ளதாகக் கூறுவர்; ஆனால் இங்கு இனிமையின் மிகுதி காரணமாக, கனியே கவியானது. (காலம் இத்யாதி) - உயர்ந்த செல்வம் கொண்டு கர்வத்தில் உள்ள அரசபுத்ரர்கள் சிறந்த கனிகளைத் தேனில் தோய்த்து உண்பர்; அது போன்றே உனது கீர்த்தி என்னும் கனிகளை, அந்தந்த காலங்களில் பாடத்தக்க பண்கள் என்னும் தேனில், அந்தத் தேனையும் இனிமையில் விஞ்சும் விதமாகக் சேர்த்து அநுபவித்து.

ஆனால் அத்தகைய அனுபவம் என்பது பரமபதம் அடைந்தவுடன் மட்டுமே கிட்டுவது அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (புவியின் மேல்) - ஏதோ ஒரு இடத்தில் தாகம் எடுத்து நிற்பவருக்கு, வேறு ஏதோ ஒரு இடத்தில் தண்ணீர் அளிக்க இயலாது. பசி எடுத்து இடத்தில்தான் உணவு அளிக்கவேண்டும். (பொன்னெடும் சக்கரம் இத்யாதி) - சரி, அனுபவிக்க வேண்டிய இடம் பரமபதம் என்றால், அங்கு மற்ற இடத்தில் காணப்படாதது போன்ற வேறுபாடு இருக்கவேண்டும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அனைவராலும் விரும்பத்தக்க விதத்தில், எல்லையற்ற இனிமை கொண்டதான சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்டு, “அந்தச் சக்கரத்தை ஏந்தியவன்” என்று சக்கரத்தைக் கொண்டே அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ள உன்னை.

பரமபதத்தில் அவ்விதம் உள்ளானோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) - தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர - (மண்டோதரி கூறுவது) ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால் உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், சங்கும் சக்கரமும் ஏந்தியபடி உள்ளவன் - என்பது காண்க. (அவிவின்றி ஆதரிக்கும்) - எந்தவிதமான தடையும் இன்றி ஆதரித்தபடி நின்றது. “கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரிதான ஒன்று” என்று ஆராயாமல், எளிதாகக் கிடைக்கும் விஷயத்தைப் போன்றே ஆசையுடன் நின்றது. (எனது ஆவியே) - “தானாகவே வரட்டும்” என்று உரைத்தால் அதனைக் கேட்காமல், “அவன் அருள் பெறுவதுவரை பொறுக்க இயலாது”, என்றுள்ள எனது உயிர்.

3-8-7 ஆவியே ஆரமுதே என்னை யாளுடைத்

தூவியம் புள்ளுடையாய் சுடர் நேமியாய்

பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும்

கூவியுங் காணப்பெறேன் உன் கோலமே

பொருள் - என்னுடைய உயிராகவும், பரிபூர்ணமான சுவை நிறைந்த அமிர்தமாகவும், என்னை அடிமையாகக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடியான அழகிய சிறகுகள் கொண்ட கருடனை வாகனமாகக் கொண்டவனாகவும், இடையூறுகளைத் தடுக்கவல்ல ப்ரகாசம் நிறைந்த சக்கரத்தைக்

கொண்டவனாகவும் உள்ளவனே! எல்லையற்ற இனிமையுடன் கூடிய உன்னுடைய வடிவழகை, மிகுந்த பாபங்கள் பலவும் நிறைந்த என்னுடைய நெஞ்சமானது, எப்போதும் ஆசையுடன் அழைத்தபடி உள்ளது; ஆனாலும் உன்னுடைய ரூபத்தைக் கண்டு அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ளேன்.

அவதாரிகை - கரணங்களையொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ப்ரஜைகளினிழவும் பசியும் சொன்னார் கீழ்; தம் இழவும் பசியும் சொல்லுகிறார் மேல். இப்பாட்டில், “நான் மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின் விடாயும் தீர்ப்பெற்றிலேன், என் விடாயும் தீர்ப்பெற்றிலேன்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை தன்னுடைய இந்தரியங்கள் அனைத்தும் அவனை இழந்து நின்ற நிலையை அருளிச்செய்கிறார். அடுத்து, தான் அவனை இழந்த நிலையைக் கூறுகிறார். தனது மக்களின் இழப்பையும் பசியையும் இதுவரை கூறினார்; இனி தன்னுடைய இழப்பு மற்றும் பசியைக் கூறுகிறார். இந்தப் பாசரத்தில், “நான் மிகுந்த பாபங்கள் பலவும் கொண்டவன் ஆவேன். ஆகையால், எனது உள்ளத்தின் ஆசை நிறைவேறாமல் நிற்கிறேன். எனது ஆசையும் தீரவில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆவியே) அபிநிவேஸம் மிக்காலும் ப்ராப்யனாகிறான் சேஷியானால் வருந்தனையும் பாடாற்ற வேண்டாவோ? என்ன, ப்ராணனை விட்டிருக்கப்போமோ? என்கிறார். “ஆவியாவியும் நீ” என்கிறபடியே அவனிறே ஆவி. (ஆரமுதே) தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்க விட்டிருக்கப்போமோ? ஆரமுது - ஆர்ந்த அமுது; பூர்ணமான அம்ருதம். தேவஜாதியினுடைய அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி; உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும் அமுது; அமுதிலுமாற்ற வினிய அமுதமிறே.

விளக்கம் - (ஆவியே) - சரீரத்திற்கு ப்ராணன் போன்று, இவருக்கு அவன் உள்ளான். நம்முடைய ப்ரேமையானது கரைபுரண்டு ஓடினாலும், அடையப்படவேண்டியவன் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் ஆவான் என்றால், அவன் வருவதுவரை நம்முடைய துன்பங்களைப் பொறுத்துக்

கொள்ளவேண்டாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “அதற்காக உயிரை விட்டு காத்திருக்கமுடியுமோ?”, என்கிறார். திருவாய்மொழி (2-3-4) - ஆவியாவியும் நீ - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் அல்லவோ ப்ராணன் ஆகிறான். (ஆரமுதே) - உயிர் தங்குவதற்குத் தேவையான வஸ்துவாகவும், இனிமை நிறைந்தபடியும் உள்ளபோது விட இயலுமோ? ஆரமுது என்றால் பரிபூர்ணமான அமிர்தம். தேவர்கள் உட்கொள்ளும் அமிர்தத்திற்கும், இதற்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்பதை உணர்த்த, “உள்ளத்தில் வைத்து எண்ணினால் கூட இனிமையாக உள்ள அமிர்தம்” என்கிறார். திருவாய்மொழி (1-6-6) - அமுதிலும் இனிய - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அமிர்தம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என்னை இத்யாதி) மற்றை அம்ருதத்தைக் கொண்டு வருமவனே காணும் இவ்வம்ருதத்தையும் கொண்டு வருவான். பெரியதிருவடி திருத்தோளிலிருக்கும் இருப்பைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! அதவா, “என்னையாளுடைத் தூவியம்புள்” என்று பெரியதிருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு சேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. தாரகமுமாய் போக்யமுமா யிருப்பதொன்றைக் கொண்டு வந்து தருவாருண்டாயிருக்க, ஆறியிருக்க விரகுண்டோ?

விளக்கம் - (என்னை இத்யாதி) - தனது தாயான வினதைக்காக தேவ அமிர்தத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்த அந்தக் கருடனே, இந்த அமிர்தத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வருவான். கருடனின் முதுகில் அமர்ந்துள்ள எழிலைக் காண்பித்து, என்னை உனக்கே என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டவனே! அல்லது என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்ட கருடன் என்றும் கொள்ளலாம்; அதாவது அவனிடம் கொண்டு சேர்ப்பவர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதே இவர் நிலையாக உள்ளது. உயிர் தரிக்க ஏதுவாயும், இனிமையாயும் உள்ள ஒரு வஸ்துவைக் கொண்டு வந்து தருபவர் உள்ளபோது, அது வரும்வரை காத்திருப்பதற்குப் பொறுமை இருக்குமோ?

வ்யாக்யானம் - (சுடர் நேமியாய்) அழகுக்கும் விரோதி நிரஸநத்துக்கும் தானேயாயிருக்கும் பரிகரமிறே. வரும் வழியில் ப்ரதிபந்தங்கள் உண்டாகிலும் கைமேலே தீர்த்துக் கொண்டு வருகைக்குப் பரிகரமுண்டே. (பாவியேன்) பகவத் விஷயத்தை ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தாரில்லை காணீர்; “ஆரே துயருழந்தார்” இத்யாதி. (பாவியேன் நெஞ்சம்) எனக்குக் காரணமாயிறே இது இழக்கவேண்டிற்று. “நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலேனே”; தமப்பனான ப்ராப்தியொத்திருக்க, ஸுக்ருதம் பண்ணாத என்னைக் கைப்பிடிக்கையிறே ஸ்ரீவஸுதேவர் இழந்தது என்னுமாபோலே. “மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (சுடர் நேமியாய்) - அவனுடைய திருக்கரத்திற்கு அழகு சேர்ந்தல், அவனுடைய விரோதிகளை அழித்தல் ஆகிய இரண்டிற்கும் தான் மட்டுமே என்றுள்ள சக்கரத்தாழ்வான். என்னை அவன் வந்தடைவதற்கு வழி முழுவதும் தடைகள் இருந்தாலும், அவை அனைத்தையும் நீக்கும்விதமாக, திருக்கரத்திலேயே அதற்கான கருவியைக் கொண்டு, அனைத்தையும் விலக்கியபடி வருகிறான். (பாவியேன்) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (27) - ஆரே துயருழந்தார் - ஸவேச்வரனை அண்டியபோதிலும், துக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பாபங்கள் செய்தவர்கள் அல்லாமல் வேறு யார் துக்கத்தை அனுபவிப்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தை விரும்பியபடி நிற்பவர்களில் துன்பம் அடைந்தவர்கள் யாரும் இருக்கமுடியாது. (பாவியேன் நெஞ்சம்) - என்னுடைய நெஞ்சமானது, பாபியாகிய என்னுடைய இந்தரியமாக இருந்த காரணத்தால், அதுவும் அவனை இழந்து நிற்கிறது. இது போன்று வேறு யாரும் கூறினார்களோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். பெருமாள் திருமொழி (7-3) - நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள் கோன் வசுதேவன் பெற்றிலேனே - க்ருஷ்ணனுடைய தந்தையாக இருத்தல் என்ற ஸம்பந்தம் நந்தகோபர் போன்று வஸுதேவருக்கும் உள்ளபோதிலும், புண்ணியம் ஏதும் அற்ற தேவகியாகிய என்னைக் கைப்பிடித்தன் காரணமாகவே வஸுதேவர் அதனை இழந்தார் என்றது போன்று இவரும் தனது உள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-48) - மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் - எனது தீயவினைகளே காரணம் - என்று சீதையும் கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (புலம்ப) நெஞ்சானது காணப்பெறாத இழுவோடே கூப்பிட, “கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்” என்னுமாபோலே, நெஞ்சத்துப் போராது நிற்கும் பெருமானையிறே நெஞ்சு காணப் பெறாமல் கூப்பிடுகிறது. (பலகாலும்) ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும் இழக்கவேண்டாத விஷயத்திலே பலகால் கூப்பிட்டும். (கூவியும் காணப்பெறேன்) ஒன்றில் அபிமதம் பெற்றேனல்லேன்; ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார். “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றிருக்கப் பெற்றேனல்லேன்; மடலூர்ந்தார் பெற்ற பேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன்; அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன். அவன் நீர்மையையும் அழித்தேன்; என் சேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். அவன் சீவரத்வத்தையும் அழித்தேன்; என்னுடைய ஈசியத்வமும் போயிற்று. இனிக் கொள்ள இருக்கிறார் ஆர்? கொடுக்க இருக்கிறார் ஆர்?

விளக்கம் - (புலம்ப) - எனது நெஞ்சமானது அவனைக் காண இயலாமல், அந்த இழப்பு காரணமாக அவனை அழைத்தபடி உள்ளது. முதல் திருவந்தாதி (56) - கடிக்கமலத்து உள்ளிருந்தும் காண்கிலான் - என்பது போன்று, மூன்றாம் திருவந்தாதி (81) - நெஞ்சத்து போராது நிற்கும் பெருமானை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளத்தை, விட்டு எப்போதும் அகலாதபடி உள்ள அவனை அல்லவோ எனது நெஞ்சம் காண இயலாமல் அழைத்தபடி உள்ளது. (பலகாலும்) - ஒருமுறை அழைத்தாலே அந்த இழப்பு நீங்கிவிடுகிறது. இவ்விதம் உள்ள விஷயத்தைப் நான் பலமுறை அழைத்தபோதிலும். (கூவியும் காணப்பெறேன்) - எதிலும் நான் விருப்பம் கொள்ளவில்லை, எனது ஸ்வரூபத்தையும் நான் உணரவில்லை. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (9-30) - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - அரக்கர்களை அழித்து, அதன் பின்னர் என்னை அழைத்துச் செல்வதே இராமனுக்கு ஏற்றது - என்று சீதை கூறியது போன்று, பொறுமையாக இருக்கவும் இயலவில்லை. உஷை போன்று மடல் ஊர்ந்து அடைந்த பேற்றையும் நான் அடையப்பெறவில்லை. எனது ஸ்வரூபத்தையும், அவன் ஸ்வரூபத்தையும் இவ்விதம் உரைத்து, சேர்த்து அழிந்தேன். அவனுடைய நீர்மைக் குணத்தையும், எனது அடிமைத்தனத்தையும் அழிந்தேன். அதாவது “அடியார்கள் துன்பம் அடைந்தால் ஓடி வந்து காப்பான்” என்றுள்ள நீர்மையை இவர் விஷயத்தில் அவன் காண்பிக்காததால் உலகில் உள்ளவர்கள், “இவர் இந்த அளவு துன்பத்தில்

உள்ளபோதிலும் அவன் வரவில்லையே” என்று அவனைத் தவறாகப் பேசும்படிச் செய்து விட்டேனே என்று புலம்புகிறார். அவனுடைய வசப்படுத்தும் தன்மை, எனது வசப்பட்ட தன்மை ஆகியவற்றையும் அழித்தேன். இனி அளிப்பதற்கு யார் உள்ளனர், பெருவதற்கு யார் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் – (உன் கோலமே) இரண்டு தலையையும் அழித்துப் பெறவேண்டும் விஷய வைலக்ஷணம் சொல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் கண்ணுறங்குதல், சூது சதுரங்கங்களோடே போதுபோக்குதல் செய்யலாம் விஷயமாகப் பெற்றேனோ? “உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்றும், “என் நினைந்து போக்குவரிப்போது” என்றும் கண்ணும் உறங்காதே போதுபோக்கவும் அரிதாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - (உன் கோலமே) - இவ்விதம் இருவருமே அழிந்து, அதன் பின்னர் அடைய வேண்டும்படியாக உள்ள வஸ்துவின் மேன்மையைக் கூறுகிறார். பிரிவு காலத்தில் உறங்குதல், சூதாட்டம் போன்றவற்றின் மூலம் காலத்தை மறந்து கழித்தல் முதலானவற்றைச் செய்து கொள்ளலாம் என்னும்படியான விஷயத்தையோ நான் அடைந்தேன்? திருவிருத்தம் (97) - உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் - என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (86) - என் நினைந்து போக்குவரிப்போது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கண்கள் உறங்காமலும், மற்ற விஷயங்களில் பொழுதைக் கழிக்க இயலாமலும் அல்லவோ உள்ளது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 92)

87. பெரியவர் பேசிலும் பேதையர் பேசிலும் தன் குணங்கட்கு

உரியசொல் என்றும் உடையவன் என்றென்று உணர்வில் மிக்கோர்

தெரியும் வண்கீர்த்தி இராமாநுசன் மறை தேர்ந்துலகில்

புரியும் நல்ஞானம் பொருந்தாதவரைப் பொரும் கலியே

விளக்கவுரை - மிகுந்த ஞானம் உள்ளவர்கள் துதித்தாலும், துதிக்கும் ஞானம் அற்றவர்கள் துதிக்க முற்பட்டாலும் அவர்களுக்கு ஏற்றபடி தன்னையும், தனது ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்களை எம்பெருமானார் எப்போதும் வைத்தபடி உள்ளார். இவ்விதமே சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்கள் எம்பெருமானாரைத் தெளிந்து அறிகின்றனர். இத்தகைய பரவிய புகழை உடைய எம்பெருமானார், தனது ஆழ்பொருள் வெளியே தெரியாமல் தன்னுள்ளே மறைத்து வைத்துள்ள வேதத்தை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம் போன்றவற்றை அருளிச்செய்து, சிறந்த ஞானத்தை உலகிற்கு அளித்தார். ஆயினும் இத்தகைய ஞானத்தில் பொருந்தாமல் சிலர் இருக்கக்கூடும். அவர்களை கலியின் தோஷங்கள் ஆக்ரமித்துக் கொள்ளும்.

அவதாரிகை - “அவரெம்மை நின்றாளும் பெரியவரே” என்று ததீயர் விஷயமாக உமக்குண்டான ப்ராவண்யத்தைச் சொன்னீர். ஆனால் சேதநருடைய ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்கள் கலங்கும்படி ஆக்ரமியா நின்றுள்ள இந்த கலிகாலத்திலே உமக்கு இப்படிப்பட்ட வ்யவஸாயம் என்றுமொக்க ஒருபடிப்பட்டிருக்கக் கூடுமோ என்று அருகேயிருப்பார் சிலர் கேட்க; பரத்வ ஸௌலப்பயாதி குண

பரிபூர்ணராகையாலே, அளவுடையாராயும் அறிவிலிகளாயுமிருக்கிற அதிகாரிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப் புக்கால் அவரவர்களுடைய அதிகாரத்துக்குத் தகுதியான பேச்சுக்களாலே பேசுகைக்கீடான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளையுடையரான எம்பெருமானாராலே உபகரிக்கப்பட்ட விலகடிண ஜ்ஞாநத்தைப் பெறாதேயிருந்தவர்களை அந்த கலிகாலம் ஆக்கிரமித்து ஜ்ஞாந ப்ரம்சதத்தைப் பண்ணுமித்தனையொழிய, அந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றவென்னை ஆக்கிரமிக்க மாட்டாது, ஆகையாலே எனக்கு இந்த வ்யவஸாயம் யாதாத்மா பாவியாக நடக்கத் தட்டில்லையென்று திருவுள்ளமாக அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - அமுதனாரிடம் ஒரு சிலர், “கடந்த பாசுரத்தில் - அவர் எம்மை நின்றானும் பெரியவரே - என்று எம்பெருமானாருடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் உமக்கு ஏற்பட்ட மிகுந்த ஈடுபாட்டை உரைத்தீர். ஆனால் இந்தக் கலிகாலத்தில், சேதநர்களுடைய உறுதியான அறிவு, உறுதியான ப்ரேமை போன்ற பலவும் கலங்கியபடியே உள்ளன. இவ்விதம் உள்ளபோது, இப்படிப்பட்ட உறுதியான நிலையானது உமக்கு எப்போதும் ஒரே போன்று இருக்குமோ?”, என்று கேட்டனார். இதற்கு அமுதனார், “மிகுந்த உயர்வு, ஸௌலப்யம், குணங்கள் போன்ற அனைத்தாலும் பரிபூர்ணமாக உள்ளதால், அளவுடன் கூடிய அறிவு மற்றும் அறிவே இல்லாத தன்மை ஆகியவை கொண்ட அதிகாரிகள் தன்னைத் துதிக்க முற்படும்போது, அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப உரைக்கின்ற சொற்களுக்கு ஈடான ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகளைக் கொண்டவராக உள்ள எம்பெருமானாரால் உதவி செய்யும்விதமாக உள்ளதான மேன்மையான ஞானத்தைப் பெறாதவர்களை மட்டுமே கலிகாலம் ஆக்கிரமித்து, அவர்களுடைய ஞானத்தை மயக்குகிறது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஞானத்தைப் பெற்ற என்னை, கலிகாலம் ஆக்கிரமிக்காது. எனவே எனக்கு இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை, இத்தகைய உறுதி குலைதல் என்பது நிகழ வாய்ப்பில்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பெரியவர் பேசிலும்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாந சக்திகளை யுடையராயிருக்கும் பேரளவுடையார் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாலும். (பேதையர் பேசிலும்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணாதே கை வாங்கியிருக்கைக்கீடான அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கீடா யிருக்கும் அறிவிலிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிலும்.

ஜ்ஞாநாதிகரானவர்கள் தந்தாமுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளாலே எல்லை காணவொண்ணாத வைபவத்தையுடையவரென்று ஸ்தோத்ரத்தில் நின்று மீள வேண்டும்படியும், அஜ்ஞாரானவர்கள் தந்தாமுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளையநுஸந்தித்துக் கொண்டு அவருடைய வைபவமெங்கே, அஜ்ஞாரான நாங்களெங்கே?, அவர் வைபவத்தை நாம் ஸ்துதிக்கை வசிஷ்டனைச் சண்டாளன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்போனபடியாமென்று ஸ்தோத்ரத்தில் நின்றும் மீள வேண்டியிராதபடி. (தன் குணங்கட்குரிய சொல்லென்றுமுடையவன்) அவ்விருவருடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளுக்கும், அஜ்ஞாநாசக்த்யாதிகளுக்கும் தகும்படி தம்மை யமைத்து வைத்து, அவற்றுக்குத் தகுதியாக அவ்விருவரும் ஸ்துதிக்கலாம்படியிருக்கிற தம்முடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளுக்கு தனித்தனியே வாசகமான சப்தங்களை ஸர்வகாலமு முடையவர். ஸஹஸ்ர முகமாக ஸர்வ வித்யைகளையும் சிஷித்துக் கொண்டு போந்த மாஹாத்மயத்தை யுடையவராகையாலே, எத்தனையேனும் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளை யுடையாரும் அவருடைய வைபவத்துக்குத் தகுதியாகப் பாசரமிட்டுச் சொல்லமாட்டார்கள். இப்படியான பின்பு அஜ்ஞாநாசக்திகளை யுடையவர்க்குச் சொல்ல வேண்டாவிடே. ஆனாலும் அவர்கள் தந்தாமுடைய பக்தி பலாத்காரத்தாலே ஸ்துதிக்கப் புக்கால், அவர்களுடைய ஸ்துதிக்குத் தகுதியாம்படி தம்மையமைத்து விஷயமாக்கின ஸௌசீல்ய குண நிதியென்றபடி. “என்ற” என்றது, இப்படிச் சொல்லவென்றபடி.

விளக்கம் - (பெரியவர் பேசிலும்) - துதிப்பதற்கு ஈடான ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவைகளைக் கொண்டவர்களாக உள்ளவர்கள் அவரைத் துதித்தாலும். (பேதையர் பேசிலும்) - துதிக்க இயலாமல் நிற்பதற்கு ஏற்றபடி அஜ்ஞானம் மற்றும் சக்தியற்ற நிலை போன்றவைகளைக் கொண்டவர்களாக உள்ளவர்கள் துதித்தாலும். ஞானம் போன்றவற்றைக் கொண்டவர்கள், “தங்களுடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவை மூலமாக எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள வைபவத்தைக் கொண்டவர்”, என்று துதிப்பதை நிறுத்த இயலாமல் உள்ளனர். அறிவற்றவர்கள், தங்களுடைய அறிவின்மை மற்றும் சக்தியின்மை காரணமாக, “அவருடைய வைபவம் எங்கு, நாம் எங்கு”, என்று அவருடைய வைபவத்தைத் துதித்தல் என்பது வசிஷ்டனைச் சண்டாளன் துதிப்பது போன்றதாகும் என்று சிந்தித்து துதிப்பதை நிறுத்த முயல்கிறார்கள். இவர்கள் இது போன்று

செய்யவேண்டாதபடியாக. (தன் குணங்கட்குரிய சொல்லென்றுமுடையவன்) - இப்படியாக இந்த இருவருடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவைகள், அஜ்ஞானம் மற்றும் சக்தியின்மை போன்றவைகள் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடி தன்னை அமைத்துக் கொண்டு, அந்தந்த தகுதிகளுக்கு ஏற்றபடி அவர்கள் தன்னைத் துதிப்பதற்கு தகுந்தபடி உள்ள தனது ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி ஆகியற்றைத் தனித்தனியே எப்போதும் கூறலாம்படியாக உள்ளவர். ஆயிரம் திருமுகங்கள் கொண்டு அனைத்து வித்யைகளையும் அறிந்து, அப்படிப்பட்ட மஹாதம்யம் கொண்டவராக உள்ளதால், ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவை எத்தகைய நிரம்பியவர்களாக இருந்தாலும் அவருடைய வைபவத்திற்கு ஏற்றபடியான துதிகளை உரைக்க இயலாமல் இருப்பார்கள். இவ்விதம் கூறிய பின்னர், அஜ்ஞானம் மற்றும் சக்தியற்றவர்கள் குறித்து உரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஆனாலும், அப்படிப்பட்டவர்களும் தங்களுடைய பக்தியானது தங்களை வற்புறுத்துவதன் காரணமாக துதிக்க முனைந்தால், அத்தகைய துதிக்கு ஏற்றபடி தன்னை அமைத்துக் கொண்டு நிற்கின்ற ஸௌசீல்யம் என்ற குணத்தின் புதையலாக உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - “தம் குணங்கட்கு” என்று பாடமானது, தந்தாமுடைய ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கும், அஜ்ஞாநாசக்திகளுமாகிற குணங்களுக்கீடாகப் பேசும் சப்தமித்தனை மிகையென்றாதல், இது பொறாதென்றாதல், சேராச்சேர்த்தியாயிராதே அபரிசேத்ய மஹிமாவாலும் அளவிறந்த ஸௌசீல்யத்தாலும் சேரும்படியிருக்கும் ஸ்வாமியென்று பொருளாகக் கடவது. ஒன்றுதல் - கூடுதலாய்; சேர்த்திக்கு வாசகமாகிறது. இதுவே யதார்த்தம், விஸத்ருசமாகச் சொன்னார்களல்லர் என்று அவர்கள் பண்ணும் ஸ்தோத்ரங்களினுடைய ஸமீசீந்யதையை ஸ்தாபிக்கையென்றபடி. உரியவென்றது - தக்கவென்றபடி. உடையவரென்றது ஸ்வாமியென்றபடி. “தம்குணங்கட்கு” என்றும் பாடஞ் சொல்லுவர்கள்; அப்போது - பெரியவர் பேசிலுமாம், பேதையர் பேசிலுமாம், அவர்கள் தந்தாமுடைய அளவுகளுக்கீடாகப் பேசலாம்படி தம்முடைய குணங்களுக்கு ப்ராப்தமான சொல்லையென்று முடையவரா யிருக்குமவரென்று பொருளாகக் கடவது.

விளக்கம் - “தன்குணங்கட்கு” என்பதை “தம்குணங்கட்கு” என்று படித்தால், அவரவர்களுடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவை, அஜ்ஞானம் மற்றும் சக்தியின்மை போன்றவை என்பவற்றுக்கு ஈடாக உரைக்கின்ற அனைத்தும் அதிகமாக உள்ளன என்றும், போதாது என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மாற்றி அமைத்துக் கொள்பவர். அதாவது எல்லையற்ற மஹிமை மற்றும் அளவற்ற ஸௌசீல்யம் போன்றவற்றால், “ஸ்வாமி” என்று பொருள் தரும்படியாக உள்ள நிலை. அதாவது, “இதுவே உண்மை, அவர்கள் தகுதியில்லாதவர்களாக இருந்து உரைக்கவில்லை”, என்று அவர்கள் செய்யும் துதிகளுக்குப் பொருத்தமாக தன்மையை நிலைநிறுத்தல்.

வ்யாக்யானம் - (உணர்வில் மிக்கோர்) ஜ்ஞாந சக்திகளில் வந்தால் “இவர்களே ஸர்வஜ்ஞர்கள், இவர்களே ஸர்வாதிதர்கள்” என்னும்படி மயர்வற மதி நலம் அருளப் பெற்றவர்கள். (தெரியும் வண் கீர்த்தி) தெளிந்து கொண்டு, “கலியும் கெடுங் கண்டு கொண்மின்” என்னும்படி பவிஷ்யதாசார்யா விக்ரஹத்தைக் கொடுக்கும்படியாயிருக்கிற அழகிய கீர்த்தியையுடையரான. தெரிதல் - விவேகித்தல். வண்மை - அழகு. (இராமானுசன்) எம்பெருமானார். (மறை தேர்ந்துலகில்) “கம்பீராணாம் அக்ருதகிராம்” என்கிறபடி தன்னுடைய உட்பொருளை தெரியப் புக்கார்க்குத் தான் அதிகஹநமா யிருக்கையாலே வேதத்துக்கு “மறை” என்று பேராய்த்து. இப்படிப்பட்ட வேதத்தை, “இதிஹாஸ புராணாய்யாம் வேதம் ஸமுப்ப்ரும்ஹயதே” என்கிறபடியே, உபப்ரஹ்மணத்தைக் கொண்டு அர்த்த விரோதாதிகளொன்றும் வாராதபடி பராமர்சித்து, வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ கீதா பாஷ்யாதிகளைப் பண்ணியருளியென்றபடி. தேர்தல் - ஆராய்தல்.

விளக்கம் - (உணர்வில் மிக்கோர்) - ஞானம் மற்றும் சக்திகள் போன்றவற்றை மட்டுமே எடுத்துக்கொண்டால், “இவர்களே அனைத்தும் அறிந்தவர்கள், இவர்களே அனைத்தையும் வசப்படுத்துபவர்கள்”, என்று உரைக்கலாம்படியாக, மயர்வற மதி நலம் அருளப் பெற்றவர்கள். (தெரியும் வண் கீர்த்தி) - தெளிந்து கொண்டு. திருவாய்மொழி (5-2-1) - கலியுங் கெடுங் கண்டுகொண்மின் - என்பதற்கு ஏற்ப, எதிர்காலத்தில் வரவுள்ள ஆசார்யருடைய விக்ரஹத்தை, முன்பே

அளிக்கும்படியாக அழகான கீர்த்தி கொண்டவரான. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (மறை தேர்ந்துலகில்) - ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் (அதிகாரம்-3) - கம்பீராணாம் அக்ருதகிராம் - ஆழமானதும் யாராலும் செய்யப்படாததும் ஆகிய வேதங்கள் - என்பதற்கு ஏற்றபடி தனது ஆழ் விஷயத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களுக்கு மட்டுமே தான் தெளிந்தபடி உள்ளதால் வேதத்திற்கு “மறை” என்று பெயர். இப்படிப்பட்ட வேதத்தை, மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் (1-2-73) - இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயதே - வேதங்களை இதிகாசம் மற்றும் புராணம் மூலமே நன்றாக அறிந்து கொள்ள இயலும் - என்பதற்கு ஏற்ப, தகுந்த விளக்க நூல்கள் கொண்டு, அவற்றில் கூறப்பட்ட விஷயங்களுக்கு எந்தவிதமான முரண்பாடும் ஏற்படாதபடி, சரியான விதத்தில் அறிந்து கொண்டு, வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கீதா பாஷ்யம் போன்றவற்றை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (உலகில் புரியும் நன்ஞானம்) இந்த அஜ்ஞாந ப்ரசுரமான லோகத்திலே அவற்றை வ்யாக்யாநம் பண்ணி, ஆஸேது ஹிமாசலமாக எல்லார்க்கும் உபகரித்த விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநத்திலே. புரிதல் - கொடுத்தல். (பொருந்தாதவரை) இப்படி ஸர்வருக்கும் உபதேசித்துப் போந்தாலும், உய்யக்கொண்டாரைப்போலே விச்வாஸ மாந்த்தையாலும் கர்ப்ப நிர்ப்பாக்யதையாலும் அந்வயியாதவர்களை. உபதேசத்துக்குட்படாதவர்களை யென்றபடி. பொருந்துதல் - சேருதல். (பொருங்கலியே) கலி தோஷம் வந்து ஆக்ரமிக்கும். கலி வந்து மேலிட்டு நலியத் தொடங்குமென்றபடி. ஆகையாலே எம்பெருமானாருடைய விஷயீகாரத்தாலே அந்த விலக்ஷண ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றிருக்குமவர்கள் எவர்களேயாகிலும் அவர்களை கலி நலியமாட்டா தென்றதாய்த்து. “காவலில் புலனை வைத்துக் கலி தன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே” என்றிவ்வர்த்தத்தைத் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் அருளிச் செய்தாரிறே. “ந கலு பாகவதாயம் விஷயம் கச்சந்தி” என்று ச்ருதியும், “பரிஹர மதுஸூதிந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுர் அஹம் அந்ய ந்ருணாம் ந வைக்ஷணவாநாம்” என்றும், “த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந்” என்றும் நமனும் தன் தூதுவரைக் குறித்துச் சொன்னானிறே.

விளக்கம் - (உலகில் புரியும் நன்ஞானம்) - இவ்விதம் அஜ்ஞானம் தழைத்தபடி உள்ள இந்தப் பூமியில் கீதாபாஷ்யம் போன்றவற்றை அருளிச்செய்து, ஸேது

தொடங்கி இமயமலை முடிய உள்ள அனைவருக்கு உபகாரம் செய்த மேன்மையான ஞானத்தில். (பொருந்தாதவரை) – இப்படியாக அனைவருக்கும் உபதேசித்தபடி இருந்தாலும், உய்யக்கொண்டார் போன்று விச்வாஸம் குறைவாக உள்ளதாலும், கர்ப்பத்திலேயே பாக்கியம் அற்றவர்களாக உள்ளதாலும், அந்த ஞானத்தில் ஈடுபடாதவர்களை. அதாவது உபதேசங்களை ஏற்காதவர்களை. (பொருங்கலியே) - கலிகாலத்தின் தோஷம் வந்து சூழ்ந்து கொள்ளும்; அதாவது கலி நலிந்து துன்புறுத்தும் என்று கருத்து. ஆகவே எம்பெருமானாருடைய கருணை மிகுந்த பார்வையால் யார் அந்த மேன்மையான ஞானத்தைப் பெற்றுள்ளார்களோ அவர்களைக் கலிகாலம் துன்புறுத்தாது என்று கருத்து. திருமாலையில் (1) - காவலில் புலனை வைத்துக் கலி தன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டு உழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள் மீதே - என்று இந்தக் கருத்தையே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ந கலு பாகவதாயம் விஷயம் கச்சந்தி – (யமன் கூறுவது) கலிகாலத்தில் பாகவதர்கள் விஷயத்தில் நான் செல்லமாட்டேன் - என்று ச்ருதியும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-14) – பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுர் அஹம் அந்ய ந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் – யமன் தன் கிங்கரனைப் பார்த்து, “மதுஸூதநனிடம் புகுந்தவர்களை விடுவாயாக. விஷ்ணுவின் பக்தர்கள் அல்லாதவர்களுக்கு மட்டுமே நான் எஜமானன்”, என்றான் – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந் – யமன் தனது கிங்கரனிடம், “தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! சங்கு மற்றும் சக்கரங்களைத் திருக்கரங்களில் கொண்டவனே! நீயே எனக்கு அடைக்கலம் – இவ்விதமாகக் கூறுபவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களும் அற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களை நீ அணுகாமல், அவர்களை விட்டு விலகிச் செல்வாயாக”, என்றான் – என்றும் யமனும் தனது தூதுவர்களிடம் உரைத்தான் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்